

ΕΝΑ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΜΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό, στην καταπράσινη κοιλάδα ανάμεσα στα δύο Ψηλά Βουνά, ζούσε ο Χαράλαμπος με την οικογένειά του. Μέσα από την κοιλάδα περνούσε ένα ποτάμι με γάργαρα νερά. Τα σπιτάκια ήταν πέτρινα, χτισμένα αντικριστά στις όχθες του ποταμού, με τριγωνικές σκεπές καλυμμένες με κατακόκκινα κεραμίδια. Υπήρχε κι ένα όμορφο σχολείο πιο πέρα, αγκαλιασμένο από ψηλά δέντρα.

Αν τα παιδιά ήταν χαρούμενα, τα νερά του ποταμού έφτιαχναν όμορφες μελωδίες και τα φυλλαράκια των ψηλών δέντρων χόρευαν ρυθμικά, δημιουργώντας δροσερό αεράκι που χάιδευε τα παιδικά μαγουλάκια. Αυτά ήταν δώρα της νεράιδας Δωροθέας στα παιδιά της κοιλάδας που αγαπούσε αληθινά!

Ο Χαράλαμπος ήταν ένα χαρούμενο και ευγενικό παιδί. Του άρεσε να παίζει με τους φίλους του και να διαβάζει ιστορίες. Είχε ένα παρδαλό ημερολόγιο με κόκκινες, πορτοκαλί, κίτρινες, πράσινες, γαλάζιες, μπλε και μοβ σελίδες. Το αγαπούσε τόσο, που το ονόμασε Χαρά. Κάθε βράδυ έγραφε τα σημαντικότερα περιστατικά της ημέρας:

Αγαπημένη μου Χαρά,

Σήμερα η δασκάλα μας, η κυρία Ασπραδενή, ζήτησε να φτιάξουμε ένα συμμετρικό σχήμα με χρώματα. Όμως δεν είχα το κόκκινο και άρπαξα χωρίς σκέψη του συμμαθητή μου, του Ευγένιου. Εκείνος ενοχλήθηκε και το είπε στη δασκάλα. Κοκκίνισα σαν παντζάρι από ντροπή. Ο ποταμός έμεινε άφωνος και τα φυλλαράκια ακίνητα...

Η συμμαθήτριά μας, η Ευσεβία, είπε ότι όλοι κάτι χρειαζόμαστε κάποια στιγμή και πρέπει να το ζητάμε ευγενικά: «Σε παρακαλώ, μπορείς να μου δανείσεις το κόκκινο χρώμα σου;». Τώρα ξέρω τι θα κάνω την επόμενη φορά. Ζήτησα συγνώμη! Μετά από αυτό τα αυτάκια μας ευχαριστήθηκαν τη μελωδία των νερών και τα μαγουλάκια μας το δροσερό αεράκι των φύλλων.

Χαράλαμπος

Αγαπημένη μου Χαρά,

Σήμερα ο Αργύρης έφαγε το κολατσιό μου κι εγώ λυπήθηκα, γιατί η κοιλίτσα μου γουργούριζε. Οι φίλοι ήρθαν κοντά μου και με ρώτησαν τι έπαθα. Λυπήθηκαν κι αυτοί! Το κολατσιό τους όμως δεν έφτανε και για μένα. Τα νερά έμειναν άφωνα και τα φυλλαράκια ακίνητα...

Χθες μάθαμε τα πέντε βήματα της Επίλυσης των Διαφορών: «Απομακρύνσου, Ηρέμησε, Συζήτησε, Συγχώρεσε, Συμφώνησε». Πήγα στο κυλικείο και πήρα φρέσκο κουλουράκι. Μετά κάλεσα τον Αργύρη στο Παγκάκι της Συμφιλίωσης. Του ζήτησα να κρίνει την πράξη του και εκείνος αναγνώρισε το λάθος του. Για να δείξει τη συγνώμη του, αύριο θα

πληρώσει το κουλούρι μου! Μετά από αυτό τα αυτάκια μας ευχαριστήθηκαν τη μελωδία των νερών και τα μαγουλάκια μας το δροσερό αεράκι των φύλλων.

Χαράλαμπος

Αγαπημένη μου Χαρά,

Σήμερα ο Θράσος με είπε κλασιάρη, μυζιάρη κι άλλα χειρότερα κι εγώ αισθάνθηκα ότι δεν αξίζω. Τα νερά έμειναν άφωνα και τα φυλλαράκια ακίνητα...

Κάθισα στο Παγκάκι της Συμφιλίωσης και όλα τα παιδιά μαζεύτηκαν κοντά μου εκτός από τον Θράσο. Αρχίσαμε μια ευγενική συζήτηση. Όλοι το ίδιο θα ένιωθαν στη θέση μου, είπαν. Αργότερα ρώτησα τον Θράσο πώς θα ένιωθε, αν τον αποκαλούσα έτσι. Με σοβαρότητα απάντησε ότι θα γινόμουν ο καθρέπτης του... και ζήτησε συγνώμη! Μετά από αυτό τα αυτάκια μας ευχαριστήθηκαν τη μελωδία των νερών και τα μαγουλάκια μας το δροσερό αεράκι των φύλλων.

Χαράλαμπος

Αγαπημένη μου Χαρά,

Σήμερα ο Λέων με στρίμωξε με μια πέτρα στον τοίχο, γιατί δεν άντεχε ότι τον ξεπέρασα στο τρέξιμο. Η καρδούλα μου χτυπούσε τόσο δυνατά που την άκουγα. Τα νερά έμειναν άφωνα και τα φυλλαράκια ακίνητα...

Μας χώρισε ο Θεόδωρος, ένα μεγαλύτερο παιδί, και πήρε την πέτρα. Ρώτησε τον Λέοντα γιατί το έκανε αυτό. Εκείνος απάντησε ότι ήταν πολύ δυνατός, άρα μπορούσε να το κάνει. Ο Θεόδωρος του είπε ότι σίγουρα υπάρχει κάποιο παιδί που είναι δυνατότερο από αυτόν... Ο Λέων, μετά από σκέψη, ζήτησε συγνώμη! Μετά από αυτό τα αυτάκια μας ευχαριστήθηκαν τη μελωδία των νερών και τα μαγουλάκια μας το δροσερό αεράκι των φύλλων.

Χαράλαμπος

Αγαπημένη μου Χαρά,

Σήμερα ο Άρης μου έδωσε μπουνιά, γιατί δε συμφωνούσαμε στους κανόνες ενός παιχνιδιού της αυλής. Έκλαψα με μαύρο δάκρυ. Τα νερά έμειναν άφωνα και τα φυλλαράκια ακίνητα...

Πήγαμε, αφού ηρεμήσαμε, στο Παγκάκι της Συμφιλίωσης. Αρχικά ζήτησα από τον Άρη να φανταστεί έναν κόσμο, όπου όλοι λύνουν τις διαφορές τους βίαια. Θα ήταν ένας κόσμος χωρίς μελωδίες και αεράκι, απάντησε εκείνος. Τελικά συμφωνήσαμε και φιλιώσαμε! Μετά από αυτό τα αυτάκια μας ευχαριστήθηκαν τη μελωδία των νερών και τα μαγουλάκια μας το δροσερό αεράκι των φύλλων.

Χαράλαμπος

Αγαπημένη μου Χαρά,

Σήμερα ο Πύρρος απαίτησε να μη μαρτυρήσω το σκοτεινό μυστικό του, αλλιώς θα το μετανιώσω. Εγώ ταραχτήκα, θύμωσα και αγανάκτησα. Τα νερά έμειναν άφωνα και τα φυλλαράκια ακίνητα...

Χρειαζόμουν επειγόντως τη βοήθεια της κυρίας Αστραδενής. Εκείνη άνοιξε ευγενική συζήτηση και μάθαμε ότι τα σκοτεινά μυστικά τρέφονται και θειρεύουν στη σιωπή του σκοταδιού. Στη συνέχεια μίλησε με τους γονείς του Πύρρου. Είμαι σίγουρος ότι στο εξής ο Πύρρος θα λάμπει μαζί μας από χαρά! Μετά από αυτό τα αυτάκια μας ευχαριστήθηκαν τη μελωδία των νερών και τα μαγουλάκια μας το δροσερό αεράκι των φύλλων.

Χαράλαμπος

Αγαπημένη μου Χαρά,

Σήμερα ο Φρίξος διέδωσε ένα ψέμα για μένα, ότι τάχα έκανα μια πράξη ντροπιαστική. Κανένα παιδί δεν με ήθελε για παρέα. Ήμουν ολομόναχος, ντροπιασμένος και θυμωμένος. Τα νερά έμειναν άφωνα και τα φυλλαράκια ακίνητα...

Χρειαζόμουν και πάλι τη βοήθεια της κυρίας Αστραδενής. Εκείνη άνοιξε μια ευγενική συζήτηση με πολλές ερωτήσεις. Ο Φρίξος δεν μπόρεσε να απαντήσει στις περισσότερες... Τελικά αποφάσισε να φανερώσει την αλήθεια και να ζητήσει συγνώμη! Μετά από αυτό τα αυτάκια μας ευχαριστήθηκαν τη μελωδία των νερών και τα μαγουλάκια μας το δροσερό αεράκι των φύλλων.

Χαράλαμπος

... Έγραφε συνέχεια ο Χαράλαμπος, ώσπου κατάλαβε ότι μπορούσε να έχει μια χαρούμενη ζωή μέσα κι έξω από το σχολείο με **ευγενική συζήτηση, κατανόηση** και **αγάπη** για τους άλλους. Εκείνη τη στιγμή, με τη μελωδία των νερών και το δροσερό αεράκι των φύλλων, οι χρωματιστές σελίδες του παρδαλού ημερολογίου διέφυγαν από το ανοικτό παράθυρο.

Κοιτώντας έξω ο Χαράλαμπος φώναξε δυνατά: «Ένα ουράνιο τόξο στην αυλή μου!». Οι κόκκινες, πορτοκαλί, κίτρινες, πράσινες, γαλάζιες, μπλε και μοβ σελίδες είχαν γίνει δέσμες, στιβαρές και καμπύλες, από το ραβδάκι της νεράιδας Δωροθέας. Τα παιδιά της κοιλάδας των δύο Ψηλών Βουνών κέρδισαν με την αξία τους μια θεόρατη παρδαλή παιδική χαρά, μεταξύ ουρανού και γης, για αναρρίχηση, μονόζυγο, κούνια και τσουλήθρα. Κι έζησαν αυτοί μες στην καλή χαρά κι εμείς καλύτερα!